

Sygn. akt III PK 107/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSA. Ewa Stefańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa W. Ć.

przeciwko A. S.A. w [...]

o zapłatę i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa .../15,

1. uchyla zaskarżony wyrok w części obejmującej: punkt I, punkt II - w zakresie oddalającym apelację powoda od punktu drugiego wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 20 marca 2015 r. w części oddalającej powództwo o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z wynalazku w pozostałym zakresie - oraz punkt III i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego,

2. oddala skargę kasacyjną w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Powód W.Ć. ostatecznie domagał się ustalenia, że przysługuje mu prawo do patentu nr 198886 i zasądzenia od A. S.A. z siedzibą w [...] na jego rzecz bezpodstawnie uzyskanych przez pozwanego korzyści za okres od stycznia 1997 r. (na podstawie art. 56 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości, jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 26, poz. 117 ze zm., zwanej dalej „ustawą o wynalazczości”), ewentualnie - w razie uznania braku tożsamości zgłoszenia nr 4/96 i patentu - zasądzenia tych kwot tytułem korzyści, które pozwany powinien przekazać powodowi (na podstawie art. 45 ust. 2 ustawy o wynalazczości), ewentualnie - w razie uznania, że pozwanemu przysługuje w całości prawo do patentu - zasądzenia na rzecz powoda wynagrodzenia według słusznej proporcji, określonej jako 10% uzyskanych przez pozwanego korzyści (na podstawie art. 98a ustawy o wynalazczości). Powód wskazał, że jest jedynym twórcą pracowniczego projektu wynalazczego „[...]”, który został zarejestrowany przez Fabrykę Urządzeń Mechanicznych K. Spółkę z o.o. z siedzibą w [...] (obecnie: A. S.A. z siedzibą w [...]) pod nr 4/96, lecz pozwany nie dopełnił ustawowego obowiązku rozpatrzenia zgłoszenia, nie wydał decyzji określającej, czy projekt jest wynalazkiem i nie dokonał zgłoszenia wynalazku do ochrony patentowej. Pomimo to pozwany zastosował i nadal stosuje ujawniony mu przez powoda sposób protekcji sprężyn, uzyskując z tego tytułu korzyści. Następnie rozwiązanie objęte dokonany przez powoda zgłoszeniem projektu wynalazczego nr 4/96 zostało wykorzystane przez pozwanego w urządzeniu, na które A. S.A. z siedzibą w [...] uzyskała patent nr [...]. Patent ten wygasł na skutek niewniesienia przez pozwanego opłat za dalszy okres ochrony.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2012 r. (I C .../07) Sąd Okręgowy w [...] zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 315.023 zł z odsetkami, zaś w pozostałej części oddalił powództwo. Sąd pierwszej instancji zasądził powyższą kwotę tytułem wynagrodzenia, pozostającego w słusznej proporcji do korzyści uzyskanych przez pozwanego z patentu nr [...], należnego powodowi w związku ze zgłoszeniem pracowniczego projektu wynalazczego nr 4/96. Na skutek apelacji obu stron, wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r. (I ACa .../12) Sąd Apelacyjny w [...] uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego

rozpoznania. Zdaniem Sądu odwoławczego prawidłowe były ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, że: rozwiązanie techniczne objęte dokonaniem przez powoda zgłoszeniem projektu wynalazczego nr 4/96 miało zdolność patentową, powód dokonał wynalazku w związku z wykonywaniem obowiązków wynikających ze stosunku pracy, pozwany pozostawił zgłoszenie bez dalszych decyzji co do uzyskania prawa ochronnego, pomimo przeprowadzenia prób nad wykorzystaniem wynalazku i ostatecznie faktycznym jego zastosowaniem w wytwarzanych i sprzedawanych wyrobach. Uchylając wyrok Sądu pierwszej instancji z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy, Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę na: nieprecyzyjne wskazanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, nie odniesienie się do kwestii zniesienia ograniczenia w czasie prawa twórcy do wynagrodzenia za stosowanie projektu wynalazczego przez pracodawcę, a także brak ustaleń faktycznych co do korzyści pozwanego uzyskanych ze stosowania zgłoszonego przez powoda rozwiązania w dalszym okresie, który był objęty żądaniem pozwu. Sąd odwoławczy ocenił jako niezasadne żądanie powoda ustalenia, że przysługuje mu prawo do patentu nr 198886 i zalecił, aby ponownie rozpoznając sprawę Sąd pierwszej instancji rozważył, czy powodowi przysługuje wynagrodzenie na podstawie art. 98a w związku z art. 20 ust. 2 ustawy o wynalazczości za wykorzystanie przez pozwanego projektu wynalazczego, którego autorem jest powód, a jeżeli tak, to za jaki okres i w jakiej wysokości. Wskazał, że dokonanie ustaleń faktycznych, czy w okresie objętym żądaniem pozwu pozwany korzystał z przedmiotowego projektu i w jakim zakresie, pozwoli na ocenę słusznej proporcji, w jakiej powinno pozostawać wynagrodzenie powoda w stosunku do korzyści uzyskanych przez pozwanego - o ile podstawę żądania powoda będzie stanowił art. 98a ustawy o wynalazczości.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2015 r. (I C .../13) Sąd Okręgowy w [...] zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 252.336,40 zł z odsetkami, zaś w pozostałej części oddalił powództwo. Sąd pierwszej instancji w całości podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy w [...] w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 czerwca 2012 r., przy czym dodatkowo z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego, na podstawie której ustalił wysokość korzyści uzyskanych przez pozwanego w latach 1997-2013 wskutek korzystania z wynalazku powoda. Sąd Okręgowy stwierdził, że prawo do patentu przysługuje pozwanemu jako

pracodawcy, a powodowi należy się wynagrodzenie za stosowanie przez pozwanego jego projektu wynalazczego, na podstawie art. 98a ustawy o wynalazczości. Ponadto wskazał, że jeżeli przed wejściem w życie ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 49, poz. 508 ze zm., zwanej dalej „ustawą - Prawo własności przemysłowej”) twórca na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów uzyskał wynagrodzenie za okres korzystania przez przedsiębiorcę z wynalazku co najmniej przez 5 lat, to z dniem 22 sierpnia 2001 r. jego prawo do uzyskania dalszych świadczeń z tego tytułu wygasło. Dlatego za podstawę obliczenia wynagrodzenia powoda przyjął wysokość korzyści uzyskanych przez pozwanego ze stosowania wynalazku w latach 1997-2001. Ustalając słuszną proporcję wynagrodzenia do korzyści, ocenił, że powinno ono wynosić 4% korzyści uzyskanych przez pozwanego w pierwszych 5 latach stosowania wynalazku. Ponadto - według Sądu Okręgowego - bezpodstawne było żądanie przez powoda zadośćuczynienia (art. 24 i 448 k.c.) oraz odszkodowania na podstawie art. 415 k.c. lub przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2016 r. (I ACa .../15) Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu pierwszej instancji (uwzględniając apelację pozwanego tylko co do kosztów procesu). Sąd odwoławczy zaaprobował przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji słusznej proporcji jako 4% korzyści uzyskanych przez pozwanego w okresie pierwszych 5 lat stosowania wynalazku. Wskazał, że wprawdzie biegły sądowy ustalił korzyści uzyskane przez pozwanego także za dalsze lata, lecz Sąd Okręgowy trafnie je pominął. Sąd Apelacyjny stwierdził, że obecnie czasowe ograniczenie prawa twórcy do wynagrodzenia za stosowanie wynalazku do 5 lat, wynika z treści art. 22 ust. 3 ustawy - Prawo własności przemysłowej. Obowiązywało ono również pod rządami ustawy o wynalazczości, lecz zostało zniesione z dniem 16 kwietnia 1993 r. ustawą z 30 października 1992 r. o zmianie ustawy o wynalazczości i ustawy o Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1993 r. Nr 4, poz. 14). Zdaniem Sądu odwoławczego, w razie sporu ocena prawidłowości zastosowania zasady „słusznej proporcji” pozostawiona jest uznaniu sędziowskiemu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2004 r., II PK 60/04, OSNP 2005 nr 8, poz. 110), przy czym uprawnienie do określenia słusznej

proporcji obejmuje możliwość wskazania okresu, w jakim twórca uprawniony był do wynagrodzenia za wykorzystanie przez przedsiębiorcę projektu wynalazczego.

Uzupełniając Sąd Apelacyjny uznał, że wykorzystanie przez powoda braku ograniczenia czasowego jego prawa do wynagrodzenia, w związku ze zmianą ustawy o wynalazczości, stanowiłoby nadużycie prawa (art. 5 k.c.), albowiem w chwili zgłoszenia przez pozwanego do Urzędu Patentowego projektu obejmującego wynalazek powoda, rozwiązanie to nie miało już cech nowości. Dlatego - według Sądu odwoławczego - udzielenie powodowi ochrony prawnej za pozostałe lata, pozostawałoby w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem chronionego prawa. Ponadto Sąd Apelacyjny ocenił jako niezasadne żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Wyjaśnił, że ponieważ powód nie sprecyzował kwoty żądanego zadośćuczynienia i nie został wezwany do usunięcia braków formalnych pisma poprzez wskazanie tej kwoty, Sąd odwoławczy uznał, że mieści się ona w ogólnej kwocie zgłoszonego żądania.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego W.Ć. wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił: (1) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 98a ustawy o wynalazczości oraz art. 315 ustawy - Prawo własności przemysłowej, a także niewłaściwe zastosowanie art. 5 k.c.; (2) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 278 § 1 oraz art. 286 w związku z art. 232 zdanie 2 k.p.c., a także art. 15 w związku z art. 11 ustawy o wynalazczości oraz art. 244 § 1 k.p.c. Powód zaskarżył wyrok w części obejmującej oddalenie jego apelacji, wnosząc o jego zmianę w tej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowej kwoty 430.535 zł z odsetkami.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną A. S.A. z siedzibą w [...] wnosił o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wykształciła się jednolita wykładnia art. 315 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 49, poz. 508 ze zm., zwanej dalej „ustawą - Prawo własności przemysłowej”). W uzasadnieniu wyroku z dnia 8 lipca 2015 r. (II PK 168/15, OSNP 2017 nr 5, poz. 55) Sąd Najwyższy stwierdził, że do oceny zasadności roszczenia o wynagrodzenie twórcy projektu wynalazczego, do którego prawo powstało w okresie obowiązywania ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości (jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 26, poz. 117 ze zm., zwanej dalej „ustawą o wynalazczości”), za okres po wejściu w życie ustawy - Prawo własności przemysłowej stosuje się przepisy ustawy o wynalazczości, na podstawie art. 315 ust. 2 ustawy - Prawo własności przemysłowej. Ustawa - Prawo własności przemysłowej weszła w życie z dniem 22 sierpnia 2001 r., zastępując poprzednio obowiązującą ustawę o wynalazczości. Art. 315 ust. 2 tej ustawy stanowi, że do stosunków prawnych powstałych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe. Wykładnia tego przepisu jest istotna, albowiem zgodnie z ustawą o wynalazczości, twórcy pracowniczego projektu wynalazczego wynagrodzenie przysługiwało przez cały czas korzystania z projektu (art. 98a ust. 3), zaś zgodnie z ustawą - Prawo własności przemysłowej, wynagrodzenie to jest należne nie dłużej niż 5 lat od uzyskania przez przedsiębiorcę pierwszych korzyści z projektu (art. 22 ust. 3, a od 1 grudnia 2015 r. art. 22 ust. 4). W uzasadnieniu wyroku z dnia 11 sierpnia 2016 r. (II PK 246/14, LEX nr 2087107) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ponieważ w art. 315 ust. 2 ustawy - Prawo własności przemysłowej nie ma regulacji intertemporalnej opartej na alternatywie prawa dotychczasowego i prawa nowego, chodzi w nim o alternatywę rozłączną, tzn. do stosunków prawnych powstałych przed wejściem w życie ustawy stosuje tylko przepisy dotychczasowe, zaś prawo nowe stosuje się do stosunków prawnych powstałych później. W konsekwencji, jeżeli stosunek prawny powstał przed dniem wejścia w życie ustawy - Prawo własności przemysłowej, jej art. 315 ust. 2 wyklucza wykładnię, że do czasu wejścia w życie nowej ustawy stosuje się regulację poprzedniej ustawy o wynalazczości, a po jej wejściu w życie regulację nowej ustawy. Taka wykładnia byłaby bowiem sprzeczna z treścią powołanego przepisu, z którego jednoznacznie wynika, że chodzi o przepisy tylko jednej ustawy (przepisy dotychczasowe).

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny oparł rozstrzygnięcie merytoryczne na treści art. 98a ustawy o wynalazczości w związku z art. 315 ustawy - Prawo własności przemysłowej, a więc nietrafny jest podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut niewłaściwego zastosowania tych przepisów. Natomiast ma rację powód zarzucając Sądowi odwoławczemu błędną wykładnię przepisu art. 98a ust. 2 ustawy o wynalazczości, polegającą na przyjęciu, że uznanie sędziowskie - uprawniające do określenia słusznej proporcji wynagrodzenia twórcy do korzyści uzyskanych z jego wynalazku przez przedsiębiorcę - obejmuje także możliwość wskazania okresu, w jakim twórca uprawniony był do wynagrodzenia za wykorzystanie przez przedsiębiorcę jego projektu wynalazczego. Powołany przepis przewidywał, że jeżeli umowa nie stanowi inaczej, wynagrodzenie za korzystanie z wynalazku twórcy ustala przedsiębiorca w słusznej proporcji do korzyści uzyskanych przez niego z wynalazku. W orzecznictwie wyjaśniono, że w art. 98a ust. 2 w związku z art. 99 ustawy o wynalazczości ustawodawca w sposób kategoryczny nakazał, aby - w braku stosownej umowy - ustalenia wynagrodzenia twórców dokonywać zgodnie z zasadą „słusznej proporcji”, która ma znamiona prawne pojęcia niedookreślonego i ocennego. Przy tym, apriorycznie (*in abstracto*) ustawodawca nie wskazał na żadne inne przesłanki prawne mające ułatwić praktyczne stosowanie tej zasady, co oznacza, że świadomie założył, iż jej konkretyzacja możliwa jest dopiero w odniesieniu do określonego przypadku oraz przy uwzględnieniu towarzyszących jej okoliczności faktycznych i prawnych (*in concreto*). Natomiast w razie sporu ocena prawidłowości zastosowania zasady „słusznej proporcji” pozostawiona jest uznaniu sędziowskiemu (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2004 r., II PK 60/04, OSNP 2005 nr 8, poz. 110).

Zdaniem Sądu Najwyższego, błędny jest pogląd Sądu Apelacyjnego, że uprawnienie sądu do oceny „słusznej proporcji” należnego twórcy wynagrodzenia do korzyści uzyskanych z wynalazku przez przedsiębiorcę, obejmuje także możliwość skrócenia okresu, za który wynagrodzenie to przysługuje. Wykładnia taka jest bowiem sprzeczna z jednoznacznym brzmieniem art. 98a ust. 2 ustawy o wynalazczości, w którym mowa jest o „proporcji”, rozumianej jako „wzajemny stosunek dwóch lub więcej wielkości” (por. *Słownik języka polskiego*

pod red. W. Doroszewskiego, <http://sjp.pwn.pl/slowniki/proporcja.html>). Wielkości te zostały wskazane przez ustawodawcę w treści analizowanego przepisu jako „wynagrodzenie należne twórcy za wynalazek” i „korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę z tego wynalazku”, zaś ich wzajemna relacja (tzw. „słuszna proporcja”) powinna zostać wyrażona w postaci procentowej bądź ułamka (zwykłego lub dziesiętnego). Sąd odwoławczy określił tę proporcję na 4%, przy czym, dodatkowo skrócił okres, za który przyznał powodowi wynagrodzenie, powołując się na uprawnienie wynikające z art. 98a ust. 2 ustawy o wynalazczości. Jednakże to działanie Sądu Apelacyjnego nie mieściło się w granicach analizowanego przepisu, a ponadto pozostawało w sprzeczności z wolą ustawodawcy, który ustawą z dnia 30 października 1992 r. o zmianie ustawy o wynalazczości i ustawy o Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1993 r. Nr 4, poz. 14) zniósł czasowe ograniczenie prawa twórcy do wynagrodzenia za stosowanie wynalazku.

Trafny jest również zarzut niewłaściwego zastosowania przez Sąd Apelacyjny art. 5 k.c., polegającego na przyjęciu, że ponieważ w chwili zgłoszenia przez pozwanego do Urzędu Patentowego projektu obejmującego wynalazek powoda, rozwiązanie to nie miało już cech nowości, udzielenie powodowi ochrony prawnej za pozostałe lata pozostawałoby w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem chronionego prawa. Powołany przepis stanowi, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Odnosząc się do poglądu Sądu odwoławczego wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przede wszystkim należy wskazać, że art. 5 k.c. jest przepisem o charakterze wyjątkowym, którego zastosowanie prowadzi do ograniczenia praw, musi więc być wykładany ściśle oraz stosowany ostrożnie i w wyjątkowych wypadkach (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2017 r., I CSK 447/15, LEX nr 2294412). Zasady współżycia społecznego to pojęcie niedookreślone, nieostre, a powoływanie się na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego powinno wiązać się z konkretnym wykazaniem o jakie

zasady współżycia społecznego w konkretnym wypadku chodzi oraz na czym polega sprzeczność danego działania z tymi zasadami. Taki charakter klauzul generalnych nakazuje ostrożne korzystanie z instytucji nadużycia prawa podmiotowego jako podstawy oddalenia powództwa, a przede wszystkim wymaga wszechstronnego rozważenia okoliczności, aby w ten sposób nie doprowadzić do podważenia pewności obrotu prawnego. Zasadą bowiem jest, że ten kto korzysta ze swego prawa postępuje zgodnie z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem i zasadami współżycia społecznego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2017 r., II CSK 236/16, LEX nr 2242151).

Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy ograniczył się do sformułowania zarzutu naruszenia przez powoda art. 5 k.c. i zaniechał wyjaśnienia, jakie konkretnie zasady współżycia społecznego powód miałby naruszyć oraz na czym miałyby polegać sprzeczność jego działania z tymi zasadami. Pominięcie powyższych okoliczności w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku skutkowało naruszeniem przez Sąd Apelacyjny przepisu art. 5 k.c. Zauważyć bowiem należy, że samo dochodzenie przez powoda wynagrodzenia za cały czas korzystania przez pozwanego z przedmiotowego projektu było zgodne z brzmieniem art. 98a ust. 2 ustawy o wynalazczości, a sąd powołując się na treść art. 5 k.c. odmówił udzielenia ochrony prawnej stronie, której prawo do wynagrodzenia zostało naruszone przez pozwanego poprzez odmowę jego zapłaty w całości. Ponadto Sąd odwoławczy sformułował twierdzenie, że w chwili zgłoszenia przez pozwanego do Urzędu Patentowego projektu obejmującego wynalazek powoda, rozwiązanie to nie miało już cech nowości, jednak nie oparł go na zgromadzonym materiale dowodowym.

Naruszenie przez Sąd odwoławczy wskazanych wyżej przepisów skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku w części obejmującej: punkt I, punkt II - w zakresie oddalającym apelację powoda od punktu drugiego wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 20 marca 2015 r. w części oddalającej powództwo o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z wynalazku w pozostałym zakresie - oraz punkt III i przekazania sprawy w tej części Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania. Zaskarżony wyrok został uchylony jedynie w części obejmującej oddalenie apelacji powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji w części oddalającej żądanie zasądzenia na jego rzecz dodatkowej kwoty 430.535 zł

z odsetkami tytułem wynagrodzenia za korzystanie przez pozwanego z wynalazku, na podstawie art. 98a ustawy o wynalazczości. Natomiast oddaleniu podlegała skarga kasacyjna powoda w części dotyczącej orzeczenia Sądu Apelacyjnego oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w zakresie, w jakim Sąd ten oddalił jego żądanie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych. W skardze kasacyjnej powód nie zawarł bowiem jakichkolwiek zarzutów odnośnie tej części orzeczenia, pomimo że zaskarżył je również w tym zakresie. Mając na uwadze treść zapadłego rozstrzygnięcia, niecelowe było odnoszenie się przez Sąd Najwyższy do podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia art. 278 § 1 i art. 286 w związku z art. 232 zdanie 2 k.p.c., a także art. 15 w związku z art. 11 ustawy o wynalazczości i art. 244 § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 398¹⁴ i art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzeczono jak wyżej. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

kc